

Замановъ го изгледа строго и му каза ниско :

— Дай тука петдесетъ гроша, че твой Ганчо е секретаръ въ комитета... Една думица ако пошълнѣх, спукана ви е работата.

Попътъ прѣблѣднѣ. Той извади единъ минцъ и му го остави въ ржката, като се ржуваше.

— Сбогомъ, дѣдо попе, не ни забравяй въ молитвѣтъ си.

— Анатема ! избърбора си попътъ, като се отдалечаваше.

Дѣждътъ все росѣше още.

— Момче, донесъ ми въ ржжена малко жарава, та тури тука въ мангалче, викаше Замановъ на слугата, когато влазаяше въ стаята си.

Слугата го погледнѣх зачудено, като че искаше да му каже :

— Ти какъвъ си човѣкъ, та по това врѣме искашъ да се грѣнешъ ?

— Донесъ малко жаравица ти казвамъ, повтори повлително шпионинътъ, като снимаше измокреното си сетре.

Слугата донесе въ ржжена нѣколко вжлена и го изсипа въ едно мангалче, което извади изъ подъ кревата.

— Иди си сега по работата ! и той замѣтнѣх вратата слѣдъ момчето.

Тогавъ извади изъ пазвата си писмото, което бѣ зель отъ Стефчова, разгнѣх го, надвѣси го отъ кждѣ бѣлата половина надъ огъня и чакъ търпеливо. Когато се нагрѣ хартията, той ж издигнѣх, погледнѣх ж и по физиономията му се исписва живо любопитство смѣсено съ удоволствие: хартията, одѣвѣ чиста и бѣла, сега бѣше папълнена съ гжети тъмножълти редове. Както е знайню, комитетитѣ пшпехж писмата си съ симпатическо мастило, и буквитѣ ставахж видими само подирь нагрѣванието имъ. Обикновено, на друга имъ страна написвахж разни невинни и незначущи фрази, каквото да измамжтъ властѣта, въ случай